

Phần 23

Chương 111 Phát Hiện Tiên Giả

Sấm ầm vang một tiếng, Hiểu Vân khẳng định, nàng bị sét đánh.

Triển Chiêu là gay? Không phải đâu! Hiểu Vân hồ nghi nhìn về phía Triển Chiêu, lại bị hấn trùng mắt lườm. Nàng cũng hoài nghi?

Hiểu Vân vội lắc đầu, tỏ vẻ không hề. Sau đó hai người nhìn về phía Công Tôn Sách.

“Công Tôn tiên sinh, đây là có gì??”

“Chính là...” Đinh Nguyệt Hoa ở một bên định nói, lại bị Công Tôn Sách ngắt lời.

“Đinh cô nương nói cẩn thận!”

Công Tôn Sách ngày thường luôn cười ha ha, hòa ái dễ gần bình dị gần gũi, nhưng khi tức giận cũng uy nghiêm mười phần. Đinh Nguyệt Hoa thấy Công Tôn Sách nghiêm mặt, cảm thấy không thú vị, vuốt vuốt mũi, rồi xoay người đi vào doanh trướng: “Không nói thì không nói.”

Đinh cô nương? Nghe ba chữ này, trong lòng Hiểu Vân lộ bộp, chẳng lẽ là Đinh Nguyệt Hoa trong truyền thuyết kia? Nhìn bóng dáng biến mất trong lều, cảm xúc bất an lập tức tràn tới.

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân nhưn mày, cũng không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, tưởng rằng nàng đang suy nghĩ chuyện hấn có thể là đoạn tụ, liền lấy tay thúc vào khuỷu tay nàng.

Hiểu Vân phục hồi tinh thần nhìn hấn, thấy hấn vẻ mặt khó chịu, mới bật cười, coi như là an ủi.

Công Tôn Sách thấy động tác của hai người bọn họ, quả thật là “liếc mắt đưa tình”, “cử chỉ thân mật”, không khỏi trầm mặt ho khan. “Triển hộ vệ, vào nội trướng nói chuyện với đại nhân đi. Còn nữa, vị này là...”

“Tôi tên Đường Ngọc Vân.” Hiểu Vân hạ giọng, chủ động báo danh, trong lòng thầm nghĩ, thuật dịch dung này thật là... tốt không thể tưởng, ngay cả cha nàng cũng không nhận ra được.

“Vị Đường công tử này, cũng vào trong đi.” Công Tôn Sách thân nhiên liếc mắt nhìn Hiểu Vân, rồi xoay người vào trong. Triển Chiêu cùng Hiểu Vân cũng theo vào.

Đi theo bên cạnh Công Tôn Sách, Hiểu Vân lúc này mới có thể nhìn ông thật kỹ. Ba năm không gặp, tựa hồ không thay đổi nhiều, nhưng mà lúc nhìn thật kỹ, không khó phát hiện, thái dương có thêm sợi bạc, còn có nếp nhăn trên khoe mắt càng sâu. Ba năm qua, ông cũng không thoải mái.

Đi vào trong trướng, thấy Bao đại nhân đang ngồi nghiêm chỉnh trước thư án. Hiểu Vân ngẩng đầu, thấy ông đang nhìn, trên mặt cũng như bình thường không có bao nhiêu biểu cảm, nhưng mà hai mắt nhìn mình, giống như muốn nhìn thấy tất cả, hàm xúc cả sự tò mò. Thấy Bao đại nhân vẫn giống như ba năm trước đây, không thay đổi gì nhiều, Hiểu Vân không khỏi nở nụ cười, chẳng lẽ vì da đen quá nên khó thấy già đi?

Hiểu Vân cười như vậy, khiến Bao đại nhân không khỏi sững sốt. Thiếu niên này, sao nhìn hấn, hấn lại nở nụ cười chứ? Khuôn mặt này của ông, người khác nhìn thấy vừa khóc vừa sợ cũng không ít, nhưng còn chưa thấy ai lần đầu nhìn thấy lại cười lộ lên. Thiếu niên này thật kỳ quái.

Bao đại nhân tinh tế đánh giá Hiểu Vân đứng bên cạnh Triển Chiêu, tuổi còn trẻ, bộ dáng tuấn tú, khuôn mặt tươi cười, vừa thấy đã biết là người tính khí rất tốt, quả thật là khiến người ta vui vẻ, nhưng vì sao lại cùng Triển hộ vệ... Bao đại nhân nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Hiểu Vân, trong lòng nghi hoặc. Tuy rằng hai người chỉ đứng ở đó không làm gì, nhưng mà giữa hai người lại khiến người ta có cảm giác thân mật ôn nhu, chẳng lẽ bọn họ quả thực...

Bao đại nhân lắc đầu, đem ý nghĩ vừa rồi vứt bỏ. Trong lòng ông không tin lời Đinh Nguyệt Hoa vừa nói. Chuyện của Triển Chiêu và Hiểu Vân, ông cùng Công Tôn Sách đều tận mắt chứng kiến, tình huống mà Đinh Nguyệt Hoa nói, chắc chắn có nội tình khác.

Còn nữa, nhìn thiếu niên này, có một cảm giác quen thuộc nói không nên lời, đây là vì sao? Trong đầu dâng lên cảm giác giống như từng quen biết, khiến Bao đại nhân đối với hấn ta càng thêm nghi hoặc. “Triển hộ vệ, vị này là?”

“Đại nhân, vị này là...” Triển Chiêu do dự một chút, nhìn Hiểu Vân, lại nhìn Đinh Nguyệt Hoa. Theo lý không cần giấu thân phận của Hiểu Vân với Bao đại nhân cùng Công Tôn Tiên Sinh, nhưng Đinh Nguyệt Hoa ở đây, Triển Chiêu lại khó nói ra.

“Đinh tiểu thư, bản phủ có chuyện quan trọng muốn thương lượng với Triển hộ vệ, mời tiểu thư tránh đi.” Bao đại nhân tất nhiên nhìn ra Triển Chiêu ngại Đinh Nguyệt Hoa ở đây, mới muốn nói lại thôi, vì thế mở miệng bảo Đinh Nguyệt Hoa. Đinh Nguyệt Hoa tuy là trong lòng không thoải mái, nghĩ sao lại bảo một mình nàng ra ngoài. Có điều, Bao đại nhân uy nghiêm, nàng không dám khiêu khích, vì thế chỉ có thể không cam lòng vén màn đi ra.

Đợi Đinh Nguyệt Hoa vừa đi, Hiểu Vân bước về phía trước từng bước, hai chân quỳ xuống. “Hiểu Vân bái kiến Bao đại nhân, bái kiến phụ thân!”

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều sừng sốt, đây là... Đây là Hiểu Vân?!!

Triển Chiêu thấy hai người đều lộ vẻ mặt kinh ngạc, mỉm cười, chính mình vừa rồi chẳng phải cũng không dám tin như vậy sao? Vì thế mở miệng giải thích: “Đại nhân, tiên sinh, đây đúng là Hiểu Vân. Vì một vài nguyên nhân đặc biệt nên cải trang thành thế này.”

“Cha, Hiểu Vân đã trở lại.” Hiểu Vân ngẩng đầu nhìn Công Tôn Sách, nhin không được hốc mắt đỏ lên.

Công Tôn Sách vẻ mặt chán kinh, nhìn Hiểu Vân cẩn thận đánh giá. Mới vừa rồi không chú ý, lúc này mới phát hiện “thiếu niên” này có chút giống con gái ông, khó trách mới vừa rồi lúc gặp luôn cảm thấy có chút cảm giác khác thường, thì ra, thì ra đúng là con gái của mình!

Công Tôn Sách bước lên từng bước, đỡ nàng đứng dậy, vươn hai tay, bởi vì kích động mà run không thôi. “Hiểu Vân, Hiểu Vân, con đã trở lại.”

“Đúng, cha, nữ nhi đã trở lại.”

“Đã trở lại, Hiểu Vân đã trở lại.”

Một đôi phụ tử, cửu biệt gặp lại, cầm tay nhìn nhau, hai mắt đầm lệ. Khiến người chứng kiến trong lòng vừa chua xót vừa vui mừng. Ngay cả Bao đại nhân cũng không cảm được rơi lệ xúc động: “Tốt tốt tốt, trở về là tốt rồi.”

Công Tôn Sách nhìn Bao đại nhân, lại quay đầu nhìn Hiểu Vân, kích động tới mức không nói được gì. Bao đại nhân thấy Hiểu Vân đã sắp khóc, vội khuyên giải nói: “Cha con đoàn tụ là chuyện tốt, Hiểu Vân sao lại khóc nè?”

“Đệ đại nhân chê cười rồi.” Hiểu Vân vội lấy tay lau nước mắt, ngượng ngùng nói.

Bao đại nhân nở nụ cười nói, “Ngay cả Công Tôn tiên sinh cũng không tinh mắt nhận ra, nếu Triển hộ vệ không nói, chúng ta còn nghĩ trước mặt là một mỹ thiếu niên đấy. Thuật dịch dung của Hiểu Vân có thể thấy là rất được.”

Hiểu Vân lúc này mới nở nụ cười. “Bao đại nhân khích lệ.”

“Đại nhân, mới vừa rồi Đinh tiểu thư nàng nói...” Triển Chiêu mơ hồ đoán được hành vi quái dị của binh sĩ trong doanh thoát không được quan hệ với lời Đinh Nguyệt Hoa vừa nói bên ngoài trường.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách nhìn nhau, đều mang vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Đinh tiểu thư mới vừa rồi ở chợ nhìn thấy hai người các người dắt tay bỏ đi.” Công Tôn Sách giải thích.

Triển Chiêu lúc này mới biết điểm mấu chốt, lúc đó trong đầu hẳn toàn bộ đều là chuyện của Hiểu Vân, không chú ý đến nàng ta, nhớ lúc đó hai người ở trong chợ, trước mặt bao nhiêu người nắm tay đi tới khách điểm, lại cảm thấy

xấu hổ không thôi, hành động như vậy quả thật không thỏa đáng, khó trách Đinh tiểu thư hiểu lầm.

Hiểu Vân cũng biết đã xảy ra chuyện gì, lắc đầu cười khỏ: “Sức tướng tượng của Đinh tiểu thư quả thật rất phong phú nhỉ? Có vậy đã cho là ta cùng Triển đại ca...”

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, “Khó trách chúng ta vào quân doanh, những người đó đều dùng ánh mắt kỳ quái đó nhìn chúng ta, làm sao bây giờ?” Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu đồn ngàn dặm, nếu trên giang hồ truyền lưu nói: đỉnh đỉnh đại danh nam hiệp Triển Chiêu, đường đường là Ngự tiền tứ phẩm hộ vệ, vậy mà đoạn tụ, vậy thanh danh của Triển Chiêu...

Lúc này, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách cũng nhìn về phía Triển Chiêu, muốn biết hắn tính làm thế nào.

Triển Chiêu chỉ cười cười, lạnh nhạt nói: “Nếu là chuyện bịa đặt, vậy cứ kệ bọn họ đi, Triển Chiêu tin tưởng, lời đồn sẽ dừng ở bậc trí giả.” Đợi Hiểu Vân khôi phục dung mạo vốn có, hai người phu thê tình thâm, ra vào thành đôi, lời đồn đó tất nhiên sẽ không công mà phá, hơn nữa, hắn tin tưởng ngày đó không còn xa.

Hiểu Vân thấy Triển Chiêu nhìn mình, liền cười tán thành, nếu hắn đã nói vậy, vậy cứ kệ đi, dù sao nàng cũng không để ý mấy thứ này. Chỉ cần Triển Chiêu cảm thấy không sao là được.

Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách thấy hai người “mất đi mây lại”, đều trầm nghĩ: khó trách Đinh tiểu thư hiểu lầm! Hai người bọn họ giờ đều là “nam tử” đó.

Bao đại nhân khẽ hắng giọng, lúc này mới nói chuyện: “Không biết nguyên nhân đặc biệt vừa rồi Triển hộ vệ nói là thế nào?”

“Đại nhân, Hiểu Vân là vì giúp Đường Thực Đường đại nhân tra án, cải trang thành nam tử, là để tiện cho việc phá án thôi.” Hiểu Vân lại đem những lời vừa rồi nói với Triển Chiêu nói lại với Bao đại nhân và Công Tôn Sách một lần. Nếu có máy ghi âm, nàng thật muốn ghi âm hết những lời đó, lúc người khác hỏi thì bật cho họ nghe. Có điều có lẽ đây là lần cuối cùng, sẽ không có ai khác hỏi nàng chuyện này nữa.

Bao đại nhân nghe xong, gật gật đầu. “Thì ra là thế.”

“Đại nhân, thuộc hạ còn có chuyện quan trọng bẩm báo.” Nói xong, Triển Chiêu từ trong túi áo lấy ra mấy đồng tiền mới đổi ở chợ, tiến lên giao cho Bao đại nhân.

Bao đại nhân cẩn thận quan sát thứ trong tay, cũng không hiểu ý tứ trong đó: “Hai đồng tiền một cũ một mới, Triển hộ vệ đây là ý gì?” Vừa nói vừa giao đồng tiền cho Công Tôn Sách.

“Đại nhân có nhận ra, hai đồng tiền này có điểm gì khác nhau không?”

“Nhìn bên ngoài, ngoại trừ một mới một cũ, cũng không có gì khác, nhưng mà, độ nặng của hai đồng tiền này có khác biệt.” Công Tôn Sách đặt đồng tiền trong tay, suy nghĩ một hồi mới nói.

Bao đại nhân nghĩ một chút rồi nói: “Đồng tiền này dùng lâu, rỉ sét hoặc nhiễm bẩn khó tránh, sức nặng khác nhau cũng là bình thường.”

Triển Chiêu lắc đầu, “Nhưng mà, khiến thuộc hạ kỳ lạ chính là, tiền mới ngược lại so với tiền cũ nặng hơn.”

“Tiền mới quả thật so với tiền cũ nặng hơn một chút.” Công Tôn Sách cũng gật đầu.

“Tuy nói tiền đều do chuyên ti của triều đình đúc riêng, nhưng sức nặng của mỗi đồng tiền có sự khác biệt, cũng không phải không có khả năng.” Bao đại nhân trầm tư một hồi rồi nói.

Triển Chiêu lấy hết đám tiền thừa ra, xếp lên thư án: “Nhưng mà, gần như mỗi đồng tiền mới đều nặng hơn so với tiền cũ, thuộc hạ cho rằng điểm này không tầm thường.”

Công Tôn Sách tiến lên cẩn thận xem xét, trầm ngâm nói: “Chuyện này, quả thật bất thường.”

Hiệu Vân ở một bên, cũng nhìn thử, thuận miệng nói một câu: “Tiền mới này không phải là giả chứ?” Ở thế kỷ hai một tiền giả bay đầy trời, hơn nữa thật giả khó phân, không để ý sẽ nhận nhầm tiền giả, bởi vậy Hiệu Vân mới theo phản xạ nghĩ như vậy. Ai ngờ nàng thuận miệng nói một câu, lại khiến ba người còn lại cả kinh, sững sốt, vẻ mặt chấn kinh nhìn nàng.

“Ta... Nói sai rồi sao?” Thấy ba người như thế, Hiệu Vân chân chừ hỏi.

“Không, lời của Hiệu Vân không phải không có khả năng. Ngày xưa quả thật có thương nhân tự đúc tiền giả, từ giữa hưởng lợi.”

Nghe Công Tôn Sách nói như vậy, Hiệu Vân mới biết, thì ra từ xưa đã có nạn làm tiền giả rồi!

Tuy nói như vậy, nhưng Triển Chiêu lại nghĩ tới một vấn đề không rõ: “Nhưng mà, bản thân đồng có giá trị hơn tiền đồng, làm tiền giả, làm sao có được lợi ích chứ?”

“Ở bên trong đồng bỏ mấy thứ khác, không phải có thể kiếm lời rồi sao?” Hiệu Vân nhìn Công Tôn Sách: “Cha, cha nói xem đúng không?”

Công Tôn Sách gật đầu: “Quả thật như thế. Thành phần của tiền đồng không phải chỉ có đồng, mà có bảy phần đồng, ba phần thiếc và chì, nếu thay đổi tỉ lệ thành ba phần đồng, bảy phần thiếc và chì, giá nguyên liệu có chênh lệch, lại trừ đi tiền công đúc đồng, vẫn sẽ có được lợi nhuận.”

Bao đại nhân trầm tư một lát, vẻ mặt ngưng trọng: “Nếu có một lượng lớn tiền đồng giả lọt ra phố phường, tất sẽ tạo ra hậu quả không thể chịu nổi. Nhe thì làm nhiều loạn việc buôn bán, nặng thì làm dao động căn cơ của quốc gia! Xem ra việc này phải tra cho rõ. Triển hộ vệ, những đồng tiền này người từ đâu có được?”

“Bẩm đại nhân, đây đều là thuộc hạ đổi từ chợ, theo thuộc hạ hỏi thăm tiêu thương trong chợ, người sử dụng đám tiền mới này đều là binh sĩ trong doanh, chợ ở ngay gần quân doanh, mỗi quày hàng đều nhận được không ít.”

“Ồ? Thật sự có chuyện này?” Bao đại nhân mặt lại đen thêm vài phần.

“Đại nhân, chẳng lẽ tiền giả từ trong quân mà ra?” Hiểu Vân không muốn nói chuyện giật mình, nhưng theo suy đoán, tiền đồng này rất có thể từ trong quân doanh lưu lạc ra ngoài.

Bao đại nhân không nói gì, một hồi lâu sau mới mở miệng: “Công Tôn tiên sinh, truyền tướng lĩnh hải quân Đấng Châu.”

“Vâng, đại nhân!”

Hiểu Vân rất muốn ở lại trong quân doanh, có thể theo bên cạnh Triển Chiêu, có điều Bao đại nhân nói muốn nàng trở về thành giúp Đường Thực tra án, nàng cũng chỉ có thể theo lệnh làm việc. Nhưng mà từ lúc gặp lại mới chỉ qua mấy canh giờ, lại phải chia ly, khiến Hiểu Vân rất không đành lòng.

“Triển đại ca...” Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, lưu luyến không rời.

Triển Chiêu tất nhiên biết lòng của nàng, liền vỗ vai nàng an ủi: “Đợi mấy ngày nữa vào thành chúng ta gặp nhau, công việc trước mắt quan trọng hơn.” Tuy rằng hấn cũng không nở, nhưng dù sao cũng đang có công vụ trong người, không có thời gian rảnh rỗi chăm sóc nàng, chỉ có thể bảo nàng trở về trước. Hơn nữa, lời đồn hai người “đoạn tụ” đã truyền huyên náo, nếu để nàng ở lại quân doanh, chỉ sợ bị người ta nói thành sự thật.

Hiểu Vân chỉ có thể gật đầu, suy nghĩ một hồi, lại nói tiếp: “Triển đại ca, vậy Đinh tiểu thư Đinh Nguyệt Hoa thì sao? Vì sao lại đi cùng mọi người?”

Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân thờ dài. Hấn đã biết nàng sẽ lo lắng chuyện này: “Hiểu Vân, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Ta... Ta không nghĩ gì cả.” Hiểu Vân cúi đầu, vân vê vạt áo trước.

Triển Chiêu lắc đầu, kéo tay nàng nắm trong lòng bàn tay, cúi đầu xuống ngang mặt nàng: “Miệng có thể chứa cả hồ nước rồi kia, còn nói không nghĩ gì.”

“...” Hiểu Vân chỉ cúi đầu, không nói gì.

“Hiểu Vân...” Triển Chiêu bắt đắc dĩ ôm nàng vào lòng: “Hiểu Vân, Đinh tiểu thư kia là cháu ruột Phiêu kỵ đại tướng quân Đinh Đại Sơn, là hòn ngọc quý của Đinh phủ, tính nết khó tránh có chút kiêu căng, ban đầu nàng ở Mạc

Hoa thôn, mấy ngày trước mới đến Khai Phong. Lần này chúng ta đến Đãng Châu, nàng không nên đi theo. Kỳ thật, nàng là vì Ngũ đệ mà tới. Từ sau khi đến Khai Phong, Đinh tiểu thư thường xuyên đi tìm Ngũ đệ, có lẽ là Ngũ đệ không kiên nhẫn nổi, chủ động lĩnh mệnh đón tiếp Đường Thực, vốn Bao đại nhân định để ta đi. Mấy ngày qua nàng ấy vẫn quán lấy ta hỏi Ngũ đệ đi đâu, nhưng ta đã đồng ý giấu giúp Ngũ đệ, cho nên nàng ấy cứ đi theo ta.”

Đinh Nguyệt Hoa cùng Bạch Ngọc Đường?

Hiểu Vân ngẩng đầu, nhìn Triển Chiêu. “Đinh Nguyệt Hoa cùng Ngũ ca?”

“Không phải ta.” Triển Chiêu nhìn về mặt kính ngọc của Hiểu Vân, nói dứt khoát.

Thì ra... Hiểu Vân vừa mừng vừa sợ, còn có chút không dám tin, thì ra Đinh Nguyệt Hoa tới đây là vì Bạch Ngọc Đường, vậy nàng không cần lo lắng nàng ấy cùng Triển Chiêu nữa rồi.

Mắt thấy khóe miệng Hiểu Vân nâng cao, Triển Chiêu rốt cuộc nhin không được bật cười, điểm vào mũi nàng nói: “Không lo lắng nữa?”

“Ừ.” Hiểu Vân gật đầu. Chuyện trong sách không trở thành uy hiếp, thật vui vẻ. Có điều...

“Triển đại ca, huynh nói Ngũ ca gặp phải Đinh tiểu thư vừa bám người vừa có chút điều ngoa, thật quá phần khích, chúng ta có trò hay để xem rồi.”

“Nàng đó...” Triển Chiêu liếc mắt xem thường nàng, giọng nói lại lộ ra vẻ sủng nịnh.

Hiểu Vân cười gượng mấy tiếng, rồi vùi vào trong lòng hấn, giống như con mèo nhỏ không ngừng cọ xát.

Hai người một ngựa, chậm rãi mà đi, đã được một khắc. Thấy hai người đã rời khỏi quân doanh một hồi lâu, phải dừng lại thôi, cũng không thể từ quân doanh đưa tới tận trong thành Đãng Châu. Vì thế, đi thêm một đoạn rồi dừng lại.

“Triển đại ca, đưa tới đây thôi.” Hiểu Vân nhìn vạt áo trước của Triển Chiêu, rầu rĩ nói. Vừa mới gặp mặt, lại phải chia ra, thật luyến tiếc...

“Ừ, đi đường cẩn thận.” Triển Chiêu nhẹ giọng trả lời, rất ôn nhu, nói xong, còn nâng tay khẽ xoa đầu nàng: “Đừng khổ sở, rất nhanh sẽ gặp lại, ta cam đoan.”

“Vâng.” Hiểu Vân bắt lấy bàn tay hấn đang đặt trên đầu mình, nắm một chút mới buông ra, nhu thuận gật đầu, xoay người lên ngựa.

“Ta đi đây.” Ngồi ở trên ngựa, Hiểu Vân cúi đầu nhìn Triển Chiêu.

“Đi đi.” Triển Chiêu mỉm cười.

“... Được.” Hiểu Vân bữu môi, một hồi lâu sau mới thốt ra được một từ, sau đó đột nhiên cúi đầu, vội vàng để lại một nụ hôn trên môi hắn, sau đó mới xoay ngựa rời đi.

Qua hồi lâu, mắt thấy bóng dáng Hiểu Vân sắp biến mất ở đường chân trời, Triển Chiêu mới khẽ thở dài một tiếng, đưa tay xoa chỗ mới được hôn, mỉm cười xoay người rời đi.

Chương 112

Oan Gia Đối Đầu

Trong thành Đăng Châu, Đường Thục mất nguyên một ngày, kiểm tra tỉ mỉ sổ sách thu thuế của Đăng Châu, hy vọng có thể tìm được một vài manh mối để chứng thực việc nông dân bị ép vào rừng làm cướp, đáng tiếc là không có kết quả. Bởi vì, xem từng khoản mục, bút toán đều toàn diện không sai chút nào. Thu nhập trung thu từ thuế, nộp lên trên và để lại dùng, đều nghiêm túc dựa theo quy chế của triều đình thực hiện, không thu quá một đồng, cũng không có khoản nộp nào trái luật. Lương thực trung thu cũng hợp quy định, bất luận là lương nộp của nông hộ hay là phân chia lương thương, trưng mục đều rõ ràng, tồn kho tương ứng, hơn nữa ba năm qua đều không có tình trạng tăng thu nhập bất thường.

Kết quả như vậy khiến Đường Thục cảm thấy mát mát, không khỏi thở dài than ngán. Hiểu Vân sau khi trở lại quan xá trong thành Đăng Châu, đúng lúc gặp Đường Thục đang râu rĩ không vui, liền hỏi nguyên nhân, Đường Thục mới nói được một nửa, Đường Phúc vội vào báo.

“Thiếu gia, ngoài quan xá có vị cô nương cầu kiến!”

Lời này của Đường Phúc làm Đường Thục nhíu mày. Tự dưng sao lại có cô nương tìm đến, không biết là ai.

“Trước hết mời nàng vào đi.”

Hôm nay, Bạch Ngọc Đường giờ mảo đã ra ngoài tìm hiểu tin tức, mãi đến đầu giờ thân mới trở lại quan xá. Một ngày chạy ngược xuôi cũng đủ mệt mỏi, vốn định sau khi trở lại quan xá sẽ nghỉ ngơi một chút, nhưng mà không ngờ hắn mới một bước tiến vào cửa lớn phòng khách quan xá, thấy có người trong phòng, vội mở miệng chào hỏi:

“Đường đại nhân, Vân...” Hai chữ nha đầu còn chưa nói ra miệng, đột nhiên thoáng thấy trong phòng khách ngoại trừ Đường Thục cùng Hiểu Vân, còn có người khác, vội vàng thu miệng lại. Lại thấy “người ngoài” kia cười khanh khách nhìn hắn, đợi thấy rõ diện mạo, Bạch Ngọc Đường có loại cảm xúc muốn chạy trốn, chỉ tiếc hắn không thể như nguyện. Lúc hắn còn chưa kịp thu chân lại, người nọ đã chạy như bay tới, túm lấy cánh tay hắn.

“Tiểu Ngũ ca, huynh đã trở lại.”

Khuôn mặt Bạch Ngọc Đường một trận xanh một trận trắng, khoe miệng còn run lên vài cái: “Nguyệt Hoa muội tử, sao muội lại ở đây?”

“Ta đến tìm Tiểu Ngũ ca.” Đinh Nguyệt Hoa cười đến thật ngọt, đắc ý nhìn Bạch Ngọc Đường, giống như đang nói: ngươi trốn cho ta xem, không phải bị ta tìm được rồi sao!

Bạch Ngọc Đường vịn vẹo cánh tay, muốn tránh ra, không có kết quả. Đinh Nguyệt Hoa hai cánh tay quấn chặt lấy hắn, thiếu chút cả người cũng vắt lên người hắn rồi.

Đường Thực ở một bên thấy bọn họ hai người “dây dưa” cùng một chỗ, không dám gạt bừa, chỉ lắc đầu đứng một bên. Nghĩ Bạch đại nhân này không phải đã có Đinh cô nương rồi sao, sao lại còn cùng “Nguyệt Hoa muội tử” dây dưa không rõ nữa? Lại nhìn Hiểu Vân ngồi ở bên cạnh, vừa nhàn nhã uống trà, vừa mang vẻ mặt xem kịch vui nhìn hai người bọn họ, không có một chút sốt ruột hay ghen tị.

Bạch Ngọc Đường thấy Đường Thực lắc đầu, còn Hiểu Vân mang vẻ mặt trêu tức, mặt lại đen thêm vài phần: “Nguyệt Hoa muội tử, muội phải có chừng có mực.”

“Hừ.” Đinh Nguyệt Hoa hất mặt sang một bên, cố ý không nhìn hắn, nhưng tay lại không hề buông.

“Đinh - Nguyệt - Hoa!” Bạch Ngọc Đường có chút nổi giận, nghiến răng nghiến lợi. Có điều Đinh Nguyệt Hoa quả nhiên gan lớn, một chút cũng không sợ, bĩu môi oán hận: “Ai bảo huynh lần trước vô thanh vô tức vụng trộm trốn đi, để ta lại một mình ở Khai Phong phủ. Ta thật vất vả mới tìm được tới đây, không giữ chặt huynh lại trốn đi mất.”

“Ngươi!” Bạch Ngọc Đường mở to cặp mắt hoa đào hung hăng trừng nàng, nhưng Đinh Nguyệt Hoa không chịu thua kém, cũng trợn mắt nhìn lại hắn. Bạch Ngọc Đường bắt đắc dĩ, cuối cùng đành phải hạ giọng khuyên giải: “Ta nhiều ngày qua có công chuyện cần làm ở đây, sẽ không đi đâu, muội không cần “bám” ta như vậy.”

Đinh Nguyệt Hoa không bị hắn thuyết phục: “Ai biết huynh có gạt ta hay không, lần trước huynh cũng nói như vậy, nhưng mới một ngày đã bỏ chạy mất bóng.”

“Ngươi!” Bạch Ngọc Đường tức giận đến phát run, nghĩ hắn chưa bao giờ bị thiệt thòi trước người khác, nhưng hôm nay, lại bí từ trước tiểu nha đầu điều ngoa này!

Nhìn hai người mắt to nhìn mắt nhỏ, giằng co không dứt, vớ lại hai người đứng ở cửa phòng khách, thật sự không lịch sự lắm. Đường Thực đành phải ra mặt: “Đinh cô nương”, lúc nói Đinh cô nương, Đường Thực hơi kinh ngạc một

chút, nhìn Hiểu Vân mà nghĩ: Bạch đại nhân này sao lại toàn cùng cô nương họ Đinh...

“À hừm, Đinh Nguyệt Hoa cô nương, Bạch đại nhân mấy ngày tới quả thật đều phải ở lại trong thành Đăng Châu, tiểu sinh có thể cam đoan.”

Đinh Nguyệt Hoa nhìn Đường Thực, lúc này mới buông Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường vừa lấy được tự do, vội thối lui mấy bước, lắc lắc cánh tay, sau đó tìm một cái ghế ở cách Đinh Nguyệt Hoa xa nhất ngồi xuống. Đinh Nguyệt Hoa cũng không giận, đi theo qua, ngồi xuống cái ghế ở bên cạnh hắn. Bạch Ngọc Đường biết cho dù hắn đổi ghế khác, nàng vẫn sẽ ngồi gần, nên không so đo với nàng nữa.

Thấy tình trạng này, Hiểu Vân cười thầm trong lòng: hai người này thật có thể nói là một đôi dở hơi! Nếu bọn họ cùng một chỗ, khẳng định ngày nào cũng náo nhiệt. Người ta nói phụ nữ tốt sợ đàn ông đeo bám, theo nàng thấy Bạch Ngọc Đường cũng sợ Đinh Nguyệt Hoa bám theo, nhưng giống như có điều cố kỵ, không dám làm gì nàng. Cũng không biết hắn cố kỵ điều gì, Bạch Ngọc Đường mà nàng biết, chưa từng nhẫn nại với ai như vậy, xem ra hai người bọn họ có “ẩn tình”. Nghĩ vậy, nhin không được muốn cười, vội vàng làm bộ uống trà, dùng ống tay áo che ý cười trên mặt.

“Nguyệt Hoa muội tử, sao muội lại tới đây?” Bạch Ngọc Đường hỏi Đinh Nguyệt Hoa, ánh mắt lại nhìn về phía Hiểu Vân. Theo thư của Triển Chiêu gửi tới, Đinh Nguyệt Hoa đang ở cùng nhóm người Bao đại nhân. Hơn nữa, nàng cũng không biết hắn ở trong thành Đăng Châu. Triển Chiêu đã đồng ý không cho Đinh Nguyệt Hoa biết hướng đi của hắn, Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách tất nhiên sẽ không nói. Hiện nàng xuất hiện ở quan xá, cũng chỉ có một khả năng, vấn đề nằm ở chỗ Hiểu Vân tới quân doanh hải quân hôm nay.

“Ta theo hắn đến.” Đinh Nguyệt Hoa chỉ vào Hiểu Vân trả lời.

Thì ra, lúc Triển Chiêu đưa Hiểu Vân ra khỏi doanh, Đinh Nguyệt Hoa liền đi theo sau bọn họ. Tuy Đinh Nguyệt Hoa không biết người tên “Đường Ngọc Vân” này là người nào, có điều nhìn quan hệ thân mật giữa hắn và Triển Chiêu, nghĩ tất nhiên người này có quan hệ với Khai Phong phủ. Hơn nữa, bọn họ không muốn nàng biết thân phận của hắn, nếu không, mới vừa rời trong doanh trưởng của Bao đại nhân, Bao đại nhân cũng sẽ không cố ý bảo nàng ra ngoài.

Lại thêm đã nhiều ngày nàng vất vả đánh võ mồm cũng không thể từ chỗ người của Khai Phong phủ biết được Bạch Ngọc Đường đang ở đâu, liền muốn đổi phương hướng, chẳng hạn bắt tay từ cái tên “Đường Ngọc Vân” thần bí này, nói không chừng sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn. Dù sao ở trong quân doanh đã nhiều ngày cũng không có tiến triển gì. Vì thế thấy Triển Chiêu cùng Hiểu Vân ra khỏi quân doanh, liền xa xa đi theo sau họ, thậm chí sau đó trực tiếp theo dõi Hiểu Vân đến tận quan xá phủ nha thành Đăng Châu. Khiến nàng kinh hỉ vạn phần là, một chuyến đi này, quả nhiên không sai. Bạch Ngọc Đường quả thật đang ở thành Đăng Châu, hơn nữa ở trong quan xá này.

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân liếc mắt một cái, Hiểu Vân chỉ có thể nhún vai, tỏ ra không còn cách nào. Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ, cũng đành chấp nhận: “Nếu đã đến, vậy ở lại đi. Để Phúc thúc sắp xếp phòng cho muội, muội nghỉ ngơi trước đã, ta cùng Đường đại nhân bọn họ còn có chuyện muốn thương lượng.”

“Được.” Đinh Nguyệt Hoa thấy hẳn đồng ý cho nàng ở lại, cười rất vui vẻ, tuy rằng nàng rất muốn ở lại đây, có điều nàng biết có chuyển biến tốt thì phải nhận, cảm thấy mỹ mãn đi ra ngoài.

Sòng bạc Ngân Câu, nằm trên con đường phồn hoa nhất trong thành Đăng Châu, chỉ cách chỗ Trình Nguyên đái yến không tới nửa con phố. Ông chủ của sông bạc Ngân Câu tên Đoạn Ngũ, là thủ hạ của Lý Khôn, cho nên trên thực tế, sông bạc Ngân Câu cũng là sản nghiệp của Lý Khôn.

Đây là tin tức mà Bạch Ngọc Đường hôm nay tìm hiểu được. Đêm qua ở Nghênh Tân Lâu, hẳn đã hoài nghi quan hệ giữa Lý Khôn cùng Trình Nguyên không đơn giản. Nếu Đường Thực không tìm được manh mối từ sổ sách trong châu nha, vậy bọn họ phải tìm manh mối từ chỗ khác. Mà sông bạc Ngân Câu, chính là một nơi rất tốt.

“Tiểu Ngũ ca, đây là sông bạc!?” Đinh Nguyệt Hoa vẫn mang một thân nam trang, đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, đối với chuyện trước mắt rất hưng phấn.

Sòng bạc Ngân Câu là một tòa nhà hai tầng, cửa vào ở lầu hai. Tường đá cùng cầu thang, nhìn qua rất có khí thế. Lúc này, đang có hai người vạm vỡ, kéo một người đi ra, hướng cầu thang vút xuống, người nọ giống như quả cầu nghiêng ngả lão đảo lăn xuống dưới.

“Không có tiền đánh cược, đừng có đến đánh bạc!” Một đại hán trong đó nói một câu, rồi xoay người quay lại sông bạc.

“Ai u...” Người nọ rên rỉ lăn trên mặt đất mấy vòng, một hồi lâu mới đứng lên, khập khễnh chạy mất.

Đinh Nguyệt Hoa mặc dù chưa thấy qua cảnh tình này, có điều cũng hiểu đây là chuyện gì, có lẽ đây chính là cái gọi là “Dân cò bạc”. Đang suy nghĩ, trên đầu ba một tiếng. Bạch Ngọc Đường dùng cây quạt gõ nhẹ lên đầu nàng: “Còn đứng đó làm gì, lên thôi.” Nói xong, xoay người gác tay mà đi.

Đinh Nguyệt Hoa sờ sờ trán mình, nhếch miệng cười đi theo sau.

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ lắc đầu. Nghĩ không biết có phải hẳn kiếp trước làm gì thiếu nợ nàng, kiếp này mình phải “dây dưa” với nàng, còn không

thể “động võ”, chỉ có thể trốn, nhưng trốn cũng không nổi! Cũng không biết nàng làm sao biết hôm nay hẳn muốn tới sông bạc Ngân Câu, sáng sớm ra cửa đã bị nàng vừa vịn chặn đầu, còn bám dai như đĩa nhất quyết đi theo, một ngum một câu “Tiểu Ngũ ca” “Bạch Ngũ gia”, rõ ràng là ức hiếp hẳn. Nếu không phải sợ nàng tiết lộ thân phận của hẳn, hẳn còn lâu mới mang theo nàng đến sông bạc.

Nghĩ tới Bạch Ngọc Đường hẳn từ trước chưa từng vì bị uy hiếp mà thỏa hiệp, nhưng cố tình đối với nàng không có biện pháp nào! Quả nhiên trên đời này chính là võ quyết dày có móng tay nhọn! Đinh Nguyệt Hoa chính là thiên địch, là oan nghiệt của Bạch Ngọc Đường!

“Đặt cửa rời tay, đặt cửa rời tay... Mờ...!”

“Đại, đại, đại, đại!”

“Nhị, nhị, tứ, tiểu...!”

Sông bạc quả nhiên là nơi long xà hỗn tạp, tam giáo cửu lưu hội tụ. Sau khi vào sông bạc, chỉ cảm thấy một mảnh tiếng người ồn ào, huyên náo không dừng, còn có chướng khí mù mịt, trong đó còn có một mùi hương khó ngửi. Vậy mà còn có mùi hương nhang, thì ra ngay đối diện cửa vào sông bạc lập một hương án, trên đó thờ thần tài, bày cúng phẩm, thắp một ngọn nến và đốt hương. Có lẽ vì sông bạc này cũng coi là một nơi mua bán, hơn nữa mua bán kiếm tiền rất nhiều, thờ thần tài cũng có lý.

Bài cửu, chẵn lẻ, lớn nhỏ, các kiểu đánh bạc trong sông bạc nhiều vô số, con bạc đông đúc nói cười ồn ào. Bạch Ngọc Đường đi thẳng tới chiếu bạc đang chơi lớn nhỏ.

Thời gian hôm nay còn sớm, người tới đánh bạc chưa đông, chỉ có năm sáu người vây quanh một cái bàn thật dài. Bạch Ngọc Đường chọn vị trí đứng đối diện với nhà cái, nhưng chỉ đứng nhìn, không động thủ. Còn Đinh Nguyệt Hoa tuy đứng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, nhưng hết nhìn đông tới nhìn tây, tò mò khó nén. Đợi nhà cái mở được ba lượt xúc xúc, Bạch Ngọc Đường mới báo đặt bạc.

Đinh Nguyệt Hoa lấy ra một thỏi bạc năm lượng: “Muốn đặt cược?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, mọi người còn lại đã đặt cược xong, đợi nhà cái mở.

Nhà cái nhìn Bạch Ngọc Đường bọn họ, “Công tử muốn đặt cược xin mời nhanh lên, ta sắp mở đây.”

Bạch Ngọc Đường dùng ánh mắt ra hiệu, Đinh Nguyệt Hoa liền đem bạc đặt ở bàn cược bên trái có chữ “Tiểu” trong vòng tròn. Nhà cái thấy bọn họ đã thả bạc, nói với vợ: “Đặt xong rời tay, mờ.” Cái nắp trên tay được nhắc lên.

“Một, hai, ba, tiểu.”

Năm lượng bạc biến thành mười lượng bạc, Đinh Nguyệt Hoa vui sướng hài lòng thu bạc về, nhìn Bạch Ngọc Đường hỏi: “Kế tiếp vào đâu?” Bạch Ngọc Đường phẩy quạt một chút, vẫn chỉ vào tiểu.

“Một, một, ba, tiểu.”

Mười lượng bạc biến thành hai mươi lượng bạc, tiếp theo là bốn mươi lượng bạc, sau khi mở bốn lần tiểu, năm lượng bạc ban đầu của Đinh Nguyệt Hoa đã biến thành tám mươi lượng bạc.

“Sao lại tiểu nữa?” Người chơi phát hiện Bạch Ngọc Đường bọn họ mỗi lần đều thắng, nghĩ không biết người này có mảnh khỏe gì? Vì thế đều theo hấn hạ tiểu, quả nhiên, lúc này vẫn là tiểu. Tám mươi lượng bạc của Đinh Nguyệt Hoa, hơn nữa mấy người khác, làm nhà cái khốn khổ. Nhà cái kia nửa mặt đã đen sì, rất không đành lòng lấy bạc ra trả cược. Lúc này, ở một bên có người xuất hiện, mặc áo ngắn, thân thể rắn chắc, nhìn qua là người có luyện võ.

Nhà cái mặt khổ liếc mắt nhìn người kia một cái, người nọ vung tay lên, nhà cái liền lui khỏi vị trí hiện tại.

“Ta là ông chủ sòng bạc này, để ta bồi vị công tử này chơi một hồi nhé.” Nói xong, hấn cầm lấy hộp xúc xắc, cao thấp lắc mấy cái, ba một tiếng, nặng nề đặt lên bàn, sau đó nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường cười khẽ, không nói gì. Thì ra đây là Đoạn Ngũ. Đinh Nguyệt Hoa tiếp tục đem toàn bộ bạc cùng ngân phiếu trong tay mình đặt vào tiểu. Mà một đám người đi theo họ ban đầu, bọn họ đều là “khách hàng” cũ của sòng bạc Ngân Câu, tất nhiên biết Đoạn Ngũ kia lợi hại, lúc này đều chỉ đứng một bên nhìn.

Đúng lúc Đoạn Ngũ đang định nhắc chung, Bạch Ngọc Đường đột nhiên lại kêu dừng lại: “Đợi một chút.”

Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường. Chỉ thấy hấn đưa tay, dùng quạt chậm rãi di chuyển đám bạc và ngân phiếu, ánh mắt mọi người cũng nhìn chăm chăm theo, từ “tiểu”, đến “đại”, lại đến “báo tử”⁽¹⁾.

Mọi người hít sâu một hơi, khe khẽ nói nhỏ.

“Không thể nào!”

“Sao có thể.”

“Sao dễ dàng vào báo tử được!”

Đoạn Ngũ nhìn Bạch Ngọc Đường, đang muốn động thủ nhắc chung, một cây quạt lại đề lên đầu chung. Bạch Ngọc Đường khẽ cười nói: “Cẩn thận, đừng động tới xúc xắc, để ta mở cho!” Vừa dứt lời, cây quạt xao một cái, đầu chung đã bay ra, lộ ra trong đó ba viên xúc xắc, ba viên đều màu đỏ hướng lên trên, sáu sáu sáu.

Mọi người ồ lên, “Quả nhiên là báo tử.” Vừa sợ hãi than, vừa tiếc hận vừa ròi vì sao không cùng hạ vào cửa này!

Bạch Ngọc Đường khẽ động cây quạt, cười: “Nhà cái, một ăn mười, trả tiền đi.”

Một trăm sáu mươi hai lượng, chỉ trong vài giây, biến thành một ngàn sáu trăm lượng. Tiền này, thật dễ kiếm!

Đoạn Ngũ sớm đã đen mặt, âm thầm cắn răng, hai tay đặt trên bàn. Đinh Nguyệt Hoa thấy hấn giống như muốn lật bàn, ba một tiếng đem hai tay đặt trên mặt bàn, tay Đoạn Ngũ ra sức, không ngờ, nghẹn đến đỏ mặt cũng không thể lay động mảy may. Bạch Ngọc Đường ở một bên, dùng ánh mắt trêu tức nhìn bọn họ.

“Mọi người mau tới xem, nhà cái thua tiền muốn nợ, không chỉ trở mặt còn muốn lật bàn. Nếu như vậy, để ta giúp người lật cho.” Đinh Nguyệt Hoa cất cao giọng nói, giòn dã thanh thúy, là một âm thanh rất dễ nghe, khiến mọi người trong sòng bạc đều bị hấp dẫn. Mọi người còn đang muốn nhìn diện mạo người nói chuyện này có ôn tồn như giọng nói hay không, chỉ thấy cái bàn vốn có vẻ rất nặng, giờ phút này xoay tròn như một trang giấy trong không trung, bay thẳng về hướng Đoạn Ngũ.

Đoạn Ngũ kia cũng không phải đèn cạn dầu, dưới chân dùng sức, nhắc chân lên, xoay tròn cái bàn một vòng trở về lại, Đinh Nguyệt Hoa lại xoay người, giơ chân đá một cái, cái bàn kia không tránh khỏi, tức thì vỡ tan, bắn ra bốn phía. Người vây xem lúc đầu, thấy tình cảnh này, đều hoang mang rối loạn chạy khắp nơi. Nhất thời trong sòng bạc chỉ còn lại Bạch Ngọc Đường, Đinh Nguyệt Hoa cùng người làm trong sòng bạc.

Đoạn Ngũ tuy có luyện võ, biết chút công phu, trong sòng bạc cũng nuôi vài hộ vệ mạnh mẽ, nhưng những người này đủ để đối phó với dân thường, gặp phải bọn họ, lại không chịu nổi một kích. Bạch Ngọc Đường còn chưa thềm động thủ, hấn chỉ phẩy quạt đứng một bên, nhàn nhã bàng quan. Chỉ thấy một mình Đinh Nguyệt Hoa, nhảy lên nhảy xuống, tả xung hữu đột, động tác linh hoạt, hạ thủ lại không hề lưu tình, vừa mau vừa chuẩn, hai ba chương đã giải quyết hết cả đám người.

Nhìn thủ hạ của mình người người té trên mặt đất, ai ai kêu đau, không thể nhúc nhích, mặt Đoạn Ngũ lúc này vừa xanh vừa trắng. Đinh Nguyệt Hoa vỗ vỗ tro bụi trên người, cười đắc ý. Bạch Ngọc Đường cũng hơi nâng khóe miệng, mang theo nàng cũng có điềm hay, chính là không cần hấn tự mình động thủ. Đúng lúc này, ngoài cửa một trận xôn xao, ngay sau đó, thấy một đám nha dịch mặc quan phục đỏ đen, mang theo đại đao, hùng hổ xông vào.

“Ai ở đây gây sự?”

Ghi chú:

1. Báo tử: xúc xắc ra 6 điểm.

Chương 113

Xông Pha Tìm Chứng Cứ

“**A**i ở đây gây sự?” Quan sai vừa vào cửa đã ồn ào quát lên. Đoạn Ngũ vội ra đón, phút cuối cùng, còn không quên quay đầu lườm đám Bạch Ngọc Đường một cái, bộ dáng như các người sắp biết tay.

Đoạn Ngũ lại thì thầm gì đó bên tai đầu lĩnh quan sai, người nọ mới xoa người lại, nhưng mà, khuôn mặt âm trầm, lúc nhìn thấy Bạch Ngọc Đường, lập tức đổi sắc, khuôn mặt tươi cười nghênh đón bọn họ. Tốc độ đổi sắc mặt này, còn mau hơn cả thời tiết thay đổi sau giờ Ngọ mùa hè. Đinh Nguyệt Hoa nhìn mà sửng sốt, nàng còn chưa thấy ai biến sắc mặt nhanh như vậy đâu.

Quan sai bước lên vài bước, cười ôm quyền thi lễ với Bạch Ngọc Đường: “Thì ra là Đường công tử, bạn tốt của Đường đại nhân.”

“Đúng là Đường mỗ, có điều, chúng ta đã gặp nhau sao?” Bạch Ngọc Đường khẽ động cây quạt, nghiêng đầu nhìn hẩn hỏi.

“Tại hạ là bộ đầu châu nha, Chu Cương, đêm trước Trình đại nhân mở tiệc tẩy trần đón Đường đại nhân ở Nghênh Tân Lâu, tại hạ từng gặp Đường công tử.” Chu Cương cười giải thích.

“Ồ. Là Chu bộ đầu à.” Bạch Ngọc Đường vỗ vỗ cây quạt: “Người tới đúng lúc lắm, ông chủ đồ phùng này thua bạc muốn nợ, còn muốn đánh người, người nói xem, nên làm gì bây giờ?”

“Tự nhiên là để bọn họ đền tiền.” Chu Cương cười làm lành nói, sau đó quay người hung hăng trừng mắt lườm Đoạn Ngũ, lạnh lùng nói: “Người thiếu người ta bao nhiêu, còn không mau trả người ta đi!”

Đoạn Ngũ lúc này sắc mặt thật khó chịu, giống như bị người ta quét một lớp vôi, vừa trắng vừa cứng. Hẩn vốn tưởng Chu Cương tới có thể giáo huấn bọn họ một chút, cho bọn họ vào ăn cơm tù, thay bọn họ hạ cơn giận, nhưng không ngờ Đường công tử này lại có bối cảnh. Bất đắc dĩ, Đoạn Ngũ đành tâm không cam lòng không nguyện cho thủ hạ lấy ra một tờ ngân phiếu, giao cho Đinh Nguyệt Hoa.

“Ngân phiếu một ngàn tám trăm lượng, vị công tử này lấy đi.” Đinh Nguyệt Hoa đắc ý liếc mắt nhìn Đoạn Ngũ, cười khanh khách nhận ngân phiếu vào tay, sau đó rút hai tấm ngân phiếu tùy tiện rút ra: “Hai tờ này, cầm trị thương cho bọn họ.”

Đinh Nguyệt Hoa vừa nói vậy, trên mặt Đoạn Ngũ thoát xanh thoát trắng, trong đầu hẩn tức giận, nhưng không thể phát tác, ghen trong lòng thật khó chịu.

Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn bọn họ một cái, khẽ ôm quyền cười nói: “Đa tạ Chu bộ đầu, vậy, chúng ta trước hết cáo từ! Tiểu Đình, chúng ta đi.” Đình Nguyệt Hoa lên tiếng, hai người muốn rời sông bạc.

Đợi hai người trở lại quan xá, Đường Thực cùng Hiểu Vân còn chưa trở về. Sáng sớm hôm nay, Bạch Ngọc Đường đi sông bạc Ngân Câu, còn Hiểu Vân cùng Đường Thực tới bãi phỏng vị quan về hưu tên Từ Khiêm. Theo Bạch Ngọc Đường điều tra, Từ Khiêm này, ban đầu làm quan cùng phụ thân của Đường Thực. Ông ta là người ngay thẳng, dám nói thẳng can gián, đối với hành vi của Trình Nguyên vô cùng bất mãn, khinh thường không muốn thông đồng làm bậy với bọn họ, bởi vậy mới tỏ ra chán ghét Trình Nguyên ra mặt ở tiệc tẩy trần, chỉ cười nhạt xã giao với Bạch Ngọc Đường cùng Trình Nguyên. Người như vậy, chính là người họ muốn tìm.

Bọn họ tới đây điều tra chân tướng sự thật, nhưng dù sao cũng không hiểu về tình huống ở nơi này, bọn họ cần một người hiểu biết, lại có thể cung cấp manh mối. Do đó, tất nhiên là muốn tìm người địa phương có bất mãn với hành vi của Trình Nguyên.

Vì tránh đề Trình Nguyên biết, Đường Thực cùng Hiểu Vân mang theo Đường Phúc, cố ý đi hơn nửa thành Đãng Châu, vào một túr lâu, cải trang trong một gian phòng của túr lâu, thay đổi bộ dáng, rồi từ cửa sau túr lâu ra ngoài, chỉ để lại Đường Phúc canh phòng.

Hai người ra khỏi túr lâu, liền tới thẳng chỗ Từ Khiêm. Từ Khiêm lúc nhìn thấy Đường Thực, không khỏi lắp bắp kinh hãi, rồi ngăn người, một hồi mới mời bọn họ vào phòng. Ông ta từng cùng phụ thân Đường Thực làm quan, đối với Đường Thực cũng có nghe tiếng. Nghe nói hần từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, đọc thuộc tứ thư ngũ kinh, văn tài trác tuyệt, ăn nói khéo léo. Hai năm trước thi đậu tiến sĩ, bước vào con đường làm quan, nhưng mà không biết hần làm quan như thế nào, có giống như phụ thân hần hay không?

Từ Khiêm mời Đường Thực vào sảnh ngồi xuống, mời trà, rồi mới nói: “Không biết Đường đại nhân quang lâm hàn xá, có gì chỉ giáo?”

“Từ đại nhân nói quá lời, Từ đại nhân cùng gia phụ là đồng nghiệp, từng làm quan cùng gia phụ ở gián viện nhiều năm. Từ đại nhân là tiền bối của văn sinh, trước mặt tiền bối, văn sinh sao dám nói hai chữ “chỉ giáo”? Văn sinh lần này tới, thứ nhất là bãi phỏng bạn cũ của gia phụ, khiến người được an ủi, thứ hai chính là...”

Từ Khiêm thấy hần khéo nói, khiêm tốn có lẽ, liền có một chút hảo cảm: “Làm phiền Đường đại nhân quan tâm. Lão phu cùng lệnh tôn cùng làm việc nhiều năm, tình nghĩa sâu sắc, chỉ đáng tiếc là lệnh tôn đi sớm.” Nhớ tới phụ thân Đường Thực, Từ Khiêm không khỏi thở dài trong lòng. Phụ thân hần là một vị quan thanh chính liêm minh, cương trực công chính. Nhưng mà, sức khỏe không tốt, mới bốn mươi đã qua đời, thật sự đáng tiếc.

“Đường đại nhân tới đây, nguyên nhân thứ hai là?”

“Chuyện thứ hai...” Đường Thục nhìn Từ Khiêm, tạm dừng một chút rồi mới nói: “Chuyện thứ hai, chính là vì Trình Nguyên.”

“Trình Nguyên?” Từ Khiêm cả kinh, trong lòng thầm nghĩ: thì ra, hẳn cũng vì truy tra chuyện của Trình Nguyên mà đến. Trong lòng nghĩ vậy, nhưng vẫn bất động thanh sắc giả ý hỏi: “Đường đại nhân đề cập tới Trình đại nhân, nguyên nhân vì sao?”

Đường Thục thấy vẻ mặt Từ Khiêm có vẻ thăm dò cùng phòng bị, rất cẩn thận với hắn, đã hiểu rõ. Vì vậy đi thẳng vào vấn đề nói ra chuyện hắn vâng mệnh tới truy tra chuyện thông phán các đời đều chết ly kỳ, cùng với chuyện đêm qua vì tra án nên không thể không hư tình giả ý giao tiếp với Trình Nguyên. “Đường Thục muốn tìm chân tướng sự thật, nhưng đối với tình huống trước mắt không hiểu rõ lắm, bởi vậy muốn chu toàn với Trình Nguyên, lấy được càng nhiều manh mối càng tốt. Còn hôm nay tới bãi phỏng Từ đại nhân, cũng là hy vọng có thể từ chỗ Từ đại nhân biết được vài tin tức về chuyện này.”

Từ Khiêm nghe xong, kích động hai mắt rung rung. “Thì ra Đường đại nhân phải chịu nhục, trách lão phu ánh mắt vụng về, không thể nhìn ra Đường đại nhân dụng tâm lương khổ. Đường đại nhân, dân chúng Đãng Châu, phải dựa vào ngài.” Nói xong quỳ xuống.

Đường Thục vội bước lên ngăn ông ta lại: “Từ đại nhân chớ như vậy, đại nhân làm vậy là muốn giết văn sinh!”

“Từ đại nhân, Đường đại nhân, thời gian chúng ta không có nhiều, nói chính sự quan trọng hơn.” Hiểu Vân ở một bên thúc giục.

Từ Khiêm lúc này mới nói cho Đường Thục biết, kỳ thật ở Đãng Châu, chuyện Trình Nguyên cùng Lý Khôn quan thương cầu kết ai ai cũng biết, nhưng mà, bất hạnh là không ai xử lý được bọn chúng! Rất nhiều quan viên về hưu dưỡng lão ở Đãng Châu, đều sớm bắt mối với hành vi cầu kết quan thương giữa Trình Nguyên và Lý Khôn, đều hy vọng triều đình có thể phái người tới tra rõ. Có điều mỗi lần có thông phán tới, đều chết kỳ lạ.

Thông phán tiền nhiệm Lục Hân lúc còn sống, cũng muốn đem bọn họ ra trị tội theo luật, còn tới tìm Từ Khiêm cùng các quan viên đã từ chức hỗ trợ, bọn họ cũng đã giúp đỡ thu thập chứng cứ phạm tội của Trình Nguyên, Lý Khôn, giao cho Lục Hân, muốn báo lên triều đình, xin triều đình trị tội. Có điều chưa kịp hồi báo triều đình, Lục Hân đã bị hại bỏ mình, hơn nữa chứng cứ thu thập được toàn bộ bị tiêu hủy.

“Đáng tiếc Lục đại nhân khổ tâm một phen vì dân, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy.” Từ Khiêm nói đến đây, không khỏi thổn thức thở dài.

Đường Thục nghe xong, trầm mặc hồi lâu, mới nói: “Từ đại nhân yên tâm, Đường Thục xin thề, sẽ tìm ra chứng cứ, đưa bọn chúng ra xử tội! Tuyệt đối không để các thông phán tiền nhiệm chết oan uổng.”

Từ Khiêm kích động gật đầu: “Mọi chuyện đành phải nhờ vào Đường đại nhân! Có điều... Đường đại nhân nhất định phải cẩn thận, bọn chúng thủ đoạn độc ác, bất kể chuyện gì cũng có thể làm được.”

Đường Thực mỉm cười, “Cám ơn Từ đại nhân nhắc nhở, văn sinh nhất định sẽ cẩn thận. Hơn nữa, bên cạnh văn sinh có Đinh cô nương võ công cao cường, y thuật tinh thông, Từ đại nhân cứ yên tâm.” Nói xong, nhìn sang Hiểu Vân.

Từ Khiêm gật đầu, lại nhìn Hiểu Vân vẫn đang trầm mặc đứng ở một bên, âm thầm đánh giá. Đinh cô nương này, tuy một thân bố y, nhưng con mắt trong sáng, xinh đẹp đáng yêu, khiến người yêu thích, có điều... Sao cảm thấy nhìn quen mắt như vậy? Chẳng lẽ đã gặp ở đâu rồi? Từ Khiêm càng nhìn Hiểu Vân, càng cảm thấy quen mắt, trong lòng nghi hoặc, không khỏi suy nghĩ thêm, nhưng mà chưa kịp nghĩ ra, đã bị Đường Thực ngắt mất.

“Từ đại nhân, việc đã nhờ, xin Từ đại nhân lưu ý giúp.”

“Được, tốt. Lão phu sẽ liên lạc với các quan viên về hưu, nếu có tin tức, nhất định sẽ tới báo cho đại nhân.”

“Nhu vậy, vậy làm phiền Từ đại nhân.” Dứt lời, Đường Thực đứng dậy cáo từ, Từ Khiêm muốn tiễn hấn, lại bị Đường Thực cản lại, hai người liền rời đi.

Chu Cương sau khi từ sông bạc Ngân Câu đi ra, vội vàng trở lại châu nha.

“Đại nhân.”

“Chuyện gì?”

“...” Chu Cương đem chuyện vừa xảy ra ở sông bạc Ngân Câu nói hết ra.

“Ồ?” Trình Nguyên nhướn mi.

“Thuộc hạ giúp bọn họ lấy được bạc vui vẻ ra về rồi.”

“Ừ, làm tốt lắm.” Trình Nguyên mặt mày hớn hờ: “Bản quan còn đang suy nghĩ, Đường Thực kia tính tình vừa thối vừa cứng, bản quan không biết làm sao để đả thông quan hệ, bằng hữu này của hấn chính là một con đường tắt...”

Bên trong tiền trang Tứ Hải, Đoạn Ngũ đem chuyện hôm nay nhất nhất hồi báo Lý Khôn, cũng tỏ ra bất mãn đối với việc Chu Cương để người ta lấy đi hơn

một ngàn lượng bạc. Lý Khôn nghe xong lại chỉ cười trừ: “Người thật đúng là không tiền đồ, chút tiền như vậy mà cũng tính toán chi ly, nếu bếp của chúng ta có thể yên ổn đốt lên, còn sợ không kiếm được tiền sao? Đến lúc đó lãi tới mấy chục vạn tiền, chỉ một ngàn lượng bạc đáng là bao.”

Đoạn Ngũ bị Lý Khôn trách cứ trong lòng khó chịu, nhưng không dám phản bác, chỉ có thể ở một bên thầm tức giận. Thủ hạ của hắn bị người khác đánh trọng thương, bản thân mình cũng không tốt lành gì, xương sườn bây giờ vẫn còn đau, nhin không được thề trong lòng: hai tiểu tử kia, đừng có rơi vào tay hắn, nếu một ngày chúng rơi vào tay hắn, sẽ khiến chúng biết mặt!

“Có điều, thân phận hai người kia nhất định phải tra ra, chuẩn bị cho tình huống sau này. Nghiêm Đông, người đi tra.”

Nghiêm Đông vẫn luôn đứng ở một bên, tay cầm đại đao, hai tay ôm ngực, trước sau đều không lên tiếng, mặt lạnh lùng, nếu không phải Lý Khôn nhắc đến hắn, chỉ sợ không ai để ý thấy. Hắn là cố ý thu lại hơi thở của mình, khiến người khác không dễ nhận ra sự tồn tại của hắn, thân thủ bực này, chỉ có nhất đẳng cao thủ mới làm được. Mà vẻ mặt kia, ánh mắt lạnh như băng sương, khiến người ta cảm thấy giữa ngày xuân ấm áp, lại giống như rơi vào hầm băng.

Sau khi nghe được mệnh lệnh của Lý Khôn, Nghiêm Đông chỉ liếc mắt nhìn Lý Khôn một cái tỏ ý đã nghe được, không nói một tiếng đi ra ngoài.

Đoạn Ngũ thấy vậy lại không thoải mái, muốn trách Nghiêm Đông không đúng: “Lão gia, ngài xem hắn...”

Lý Khôn liếc mắt nhìn Đoạn Ngũ, không hề giận nói: “Người quản sòng bạc cho tốt là được rồi, còn lại không cần hỏi nhiều.”

Đoạn Ngũ không cam lòng, nhưng không dám nhiều lời, chỉ có thể âm thầm cắn răng, đem một bụng bất mãn nuốt lại trong bụng, vẻ mặt giận dữ rời đi.

Ban đêm gió lớn, Bạch Ngọc Đường cùng Hiểu Vân nhân lúc trời tối, lén lút rời khỏi quan xá, không biết đi đâu. Mà lúc này cửa lớn quan xá lại có người gõ cửa vội vã, sau đó, Từ Khiêm được mời vào phòng khách.

Đường Thực vội vã ra gặp: “Từ đại nhân, không phải đã dặn ngài, không có chuyện đặc biệt, không thể tùy tiện tới đây sao? Nếu bị Trình Nguyên bọn chúng nhìn thấy, chỉ sợ sẽ gây bất lợi cho đại nhân!”

“Đường đại nhân.” Từ Khiêm vội vàng nói: “Chuyện này cấp bách, lão phu phải tới gặp trong đêm.”

“Chuyện gì vội vàng như vậy?” Đường Thục thấy ông ta sốt ruột như vậy, trong lòng biết việc này chắc chắn là quan trọng.

“Ta tìm được nơi cất lương thực của Trình Nguyên!”

“Cái gì!?” Đường Thục nghe xong vừa mừng vừa sợ, “Quả thực như thế?”

“Đường đại nhân theo tôi đến đó là biết.” Từ Khiêm vui mừng đáp.

“Được.” Đường Thục gật đầu, sau đó gọi Đường Phúc tới mời Bạch đại nhân cùng Hiểu Vân, Đường Phúc lại nói Bạch Ngọc Đường và Hiểu Vân đi ra ngoài còn chưa trở về, đang nói chuyện, Đinh Nguyệt Hoa vòng vo tiến vào: “Bọn họ không có ở đây, có chuyện tìm ta cũng được.”

“Chuyện này...” Đường Thục do dự, “Không thỏa đáng lắm!”

Đinh Nguyệt Hoa vỗ ngực: “Chuyện của Tiểu Ngũ ca là chuyện của ta, Đường đại nhân không cần khách khí, cứ việc bảo ta làm là được.”

“Như vậy...” Đường Thục do dự, vẫn cảm thấy có chút không ổn. Đinh Nguyệt Hoa không chịu nổi tính cách do dự này của Đường Thục, nói thẳng: “Đường đại nhân, ngài còn tiếp tục rề rà, nói không chừng số lương thực đó đã bị người ta đem đi mất rồi!”

“Đường đại nhân, lời của vị cô nương này có lý, chúng ta vẫn nhanh chóng đi thôi!” Từ Khiêm khuyên nhủ, ông ta chờ đợi có người tới xử tội Trình Nguyên đã rất lâu, không muốn đánh mất cơ hội này.

“Được.” Đường Thục suy nghĩ một lát, rồi mới gật đầu, bốn người rời khỏi quan xá.

Từ Khiêm cùng Đường Phúc mỗi người mang theo một chiếc đèn lồng, chiếu sáng một trước một sau. Xuyên qua phố đi vào ngõ, càng đi càng lệch, sau đó nhà cửa cũng ngày càng ít. Đi một hồi tới trước một tòa nhà thì dừng lại, Từ Khiêm nhìn quanh không thấy người, mới dẫn bọn họ đi lên phía trước.

“Đường đại nhân, ở trong này.” Nói xong, Từ Khiêm đưa tay nâng đèn lồng hướng lên phía trước, chiếu sáng cửa tòa nhà.

Mọi người nhìn kỹ, tòa nhà này rất bình thường, chỉ là trên cửa lớn, hai bên trái phải có dán giấy niêm phong của châu nha Đẳng Châu, còn đóng hồng ấn. Đường Thục thấy vậy, trong lòng vui sướng, đây đúng là dấu niêm phong của châu nha, nếu bên trong quả thật cất giấu lương thực lai lịch không rõ, như vậy, tội danh Trình Nguyên một mình thu thêm lương thuế, trữ hàng đầu cơ trực lợi, mưu đồ tư lợi, sẽ có chứng cứ vô cùng xác thực.

“Đường đại nhân, chúng ta vào xem đi.” Đinh Nguyệt Hoa khó nén kinh động trong lòng, sốt ruột đề nghị. Đây là lần đầu tiên nàng đi theo người trong quan phủ đi tra án, tâm tư hưng phấn tò mò không hề nhỏ.

“Được.” Đường Thục gật đầu, đang định đưa tay vén giấy niêm phong có đóng dấu đỏ. Ai ngờ đúng vào lúc này, một hồi tiếng bước chân ồn ào từ xa

vọng tới, phá ngang hành động của Đường Thực. Không lâu sau, có hơn mười người mang đuốc tới vây người lại. Ánh lửa chiếu sáng rực cả một vùng, bốn người tập trung nhìn, không nghĩ tới lại là người của châu nha.

“Người nào lúc này dám xông vào nhà dân?” Có người hô lớn, sau đó quan sai cầm đầu đi lên. Đinh Nguyệt Hoa tập trung nhìn, thì ra là bộ khoái Chu Cương mới gặp lúc ban ngày.

“Đường đại nhân! Đường đại nhân vì sao lại ở chỗ này?” Chu Cương vẻ mặt kinh ngạc nhìn bọn họ hỏi.

Đường Thực nhìn Chu Cương, trong lòng đắc ý, tới thật đúng lúc, để ta xem tới nay thu thập tang chứng thế nào đây. “Chu bộ đầu, người tới vừa lúc, bản quan vừa lúc có chuyện muốn hỏi người.”

“Vâng, Đường đại nhân có chuyện gì cứ việc dặn dò.” Chu Cương cúi đầu, ôm quyền thi lễ, cung kính trả lời.

“Bản quan nhận tin báo, nói trong nhà dân này có giấu đồ không hợp pháp.” Đường Thực nói xong, thẳng tắp nhìn chăm chăm Chu Cương, muốn từ trên mặt hắn nhìn ra gì đó.

“Chuyện này... Ty chức không rõ lời của Đường đại nhân có ý gì. Nhà này đã bị châu nha niêm phong, tuyệt không có thứ gì không hợp pháp, chỉ sợ người có ác ý bịa đặt, muốn sinh sự.” Chu Cương trả lời.

“Chu bộ đầu chưa vào xem, sao có thể khẳng định như vậy?” Đường Thực hỏi ngược lại.

“Chuyện này... Ngôi nhà này từ lúc bị niêm phong, ty chức chưa từng vào xem xét bên trong.”

“Một khi đã như vậy, Chu bộ đầu hãy mở cửa ra, để bản quan xem xét, cũng có thể chứng thực tin báo là thật hay giả!” Đường Thực gần từng tiếng, không cho Chu Cương có cơ hội trốn tránh.

“Chuyện này...” Chu Cương xấu hổ, “Đường đại nhân, đây là niêm phong của châu nha, không có mệnh lệnh của Trình đại nhân, ty chức không dám tự tiện chủ trương mở cửa.”

“Chu Cương lớn mật, chẳng lẽ trong mắt người chỉ có tri phủ Đặng Châu, không có thông phán ta đây?” Đường Thực lạnh lùng nói.

Chu Cương không thể đùn đẩy, đành phải đồng ý: “Hạ quan không dám.” Nói xong tự mình tiến lên xé giấy niêm phong, mở cửa ra: “Mời Đường đại nhân.”

Chương 114

Giả Trúc Múc Nước

Đường Thực liếc mắt nhìn Chu Cương một cái, người này rất giả tạo, vẻ mặt của hắn khiến người ta không nhìn ra đâu là thật đâu là giả. Lúc này, Đường Phúc đã mang theo đèn lồng đi vào trong nhà trước, Đường Thực đi bên cạnh Đường Phúc, Đinh Nguyệt Hoa muốn đi theo sau, lại bị Đường Thực ngăn lại: “Đinh cô nương không phải người trong quan phủ, không tiện ra vào nơi bị quan phủ niêm phong, hãy chờ ở đây.” Nói xong, Đường Thực còn cố ý nhìn Chu Cương một cái. Đinh Nguyệt Hoa nghe vậy hiểu được hắn dặn nàng coi chừng Chu Cương, liền gật đầu lui ra ngoài.

Lát sau, hai người Đường Thực từ trong nhà đi ra. Đinh Nguyệt Hoa cùng Từ Khiêm đều chờ mong nhìn hắn, nhưng hắn chỉ bắt đầu lắc đầu.

“Đường đại nhân có tra ra gì không?” Chu Cương tiến lên hỏi.

Đường Thực nhìn hắn, lắc đầu thất vọng đáp: “Trong nhà trống không, xem ra bản quan nhận được tin báo sai lầm.”

Chu Cương cười trả lời: “Vậy thì tốt, nếu trong nhà này có giấu đồ gì bất hợp pháp, ty chức chỉ sợ không thể gánh nổi!”

Đinh Nguyệt Hoa khẽ hừ một tiếng, cười nhạt với lời Chu Cương nói. Còn Từ Khiêm vẻ mặt không dám tin nhìn Đường Thực, lại nhìn Chu Cương, vẻ mặt nghi hoặc: “Chuyện này...” Đường Thực lắc đầu, ý bảo Từ Khiêm đừng nói gì, sau khi cáo từ Chu Cương, bốn người vội vàng rời đi.

“Đường đại nhân, ta thật sự nhìn thấy bọn họ chuyên lương thực vào trong đó, nhưng sao...” Từ Khiêm nghĩ không ra, ban ngày còn nhìn thấy, vì sao đến tối lại không thấy nữa?

“Chuyện này còn phải nói sao, chắc chắn là bị bọn họ mang đi trước rồi.” Đinh Nguyệt Hoa giận dữ nói: “Ông xem bọn chúng tới đúng lúc không, chúng ta chân trước mới đến, bọn chúng sau lưng đã tới, giống như đối với hành tung của chúng ta rõ như lòng bàn tay. Chu Cương kia, bên ngoài tỏ vẻ khó xử, kỳ thật trong lòng từ sớm đã chờ xem chúng ta đẹp mặt rồi. Hừ! Lão hồ ly, hại chúng ta một chuyến tay không.”

Đường Thực lắc đầu cười: “Vậy cũng chưa chắc.” Nói xong, mở lòng bàn tay, “Các người xem này.”

“Kê?”

“Làm sao có được?”

“Tìm được trên mặt đất trong nhà, cái này chứng minh quả thật lương thực đã từng được đặt trong ngôi nhà đó, nhưng mà lập tức đã bị chuyển đi rồi.” Đường Thực thu hồi hạt kê, giải thích.

“Vậy vì sao vừa rồi ngài không nói, hỏi Chu Cương kia một chút, hạt kê này làm sao ở đó, xem hắn nói thế nào!” Đinh Nguyệt Hoa tính tình nóng vội, không nghĩ đến Chu Cương có thể tìm ra đủ mọi lý do để thoái thác.

“Đinh cô nương, chỉ dựa vào hạt kê này, không chứng minh được cái gì.” Đường Thực lắc đầu, “Có điều... chỉ cần số lương thực này tồn tại, bọn chúng nhất định phải tìm chỗ chứa. Chúng ta tiếp tục tìm kiếm, không sợ không tìm thấy.”

“Ừ... Điều này cũng đúng.” Đinh Nguyệt Hoa gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Lời này của Đường đại nhân có lý, lão phu cùng các quan viên về hưu sẽ tiếp tục điều tra, có tin tức sẽ lập tức báo cho Đường đại nhân.”

“Từ đại nhân, Trình Nguyên rõ ràng biết việc làm của các ngài, mới có thể trước khi chúng ta tới đem lương thực chuyển đi hết. Mục tiêu của ngài đã bại lộ, không thể tiếp tục điều tra, hơn nữa, chỉ sợ Trình Nguyên sẽ gây bất lợi cho ngài, cho nên, việc này cứ để chúng ta xử lý là tốt rồi.” Đường Thực nhìn Từ Khiêm, có chút lo lắng. Ông ta đã qua tuổi hoa giáp, sau khi về hưu chỉ nên an hưởng tuổi già. Nhưng ông vẫn không quên quốc sự, quan tâm đến dân chúng, phần tình cảm sâu đậm này, thật sự đáng quý. Nhưng mà, hắn không muốn vì chuyện tra án mà khiến một vị lão nhân gia này gặp phải bất trắc.

“Từ mỡ không phải hạng người sợ chết, sợ gì Trình Nguyên hấn gây bất lợi cho ta.” Từ Khiêm nghe vậy vội bày tỏ.

“Từ đại nhân là người có đức độ, không sợ cường quyền, Đường Thực bội phục. Nhưng mà...” Đường Thực khó xử, không biết nói cái gì cho phải. Hắn lo lắng là an nguy của ông ấy. Nhưng mà... Người lớn tuổi, luôn có chút ngoan cố, cứng đầu, nói cái gì cũng không nghe vào.

“Đường đại nhân, không cần lo lắng, lão phu không phải người bảo thủ, nghe không vào lời của đại nhân, đại nhân xin yên tâm, hạ quan biết chừng mực, sẽ không làm lỡ đại sự.”

Đường Thực xấu hổ cười cười nghĩ: quả nhiên là có chút ngoan cố, trong lòng biết có khuyết nữa cũng vô ích đành thôi.

Trong bóng tối, có hai bóng đen chạy như bay trên con đường không một bóng người, cuối cùng lặng yên không một tiếng động lên vào quan xá Đăng Châu. Hai người một trước một sau cùng tiến vào một gian phòng, không lâu sau, đèn trong phòng sáng lên.

Bạch Ngọc Đường vội vàng gỡ bỏ vải đen che mặt, lo lắng hỏi: “Nha đầu, người không sao chứ?”

Hiểu Vân ngồi xuống ghế, bỏ miếng vải đen che mặt lên bàn, tay phải xoa xoa cánh tay bị thương, sau đó chậm rãi lắc đầu tỏ ý vô sự. Bạch Ngọc Đường lo lắng, kéo tay áo nàng, trên bàn tay kia đầy máu tươi đỏ sẫm. Lại nhìn kỹ cánh tay trái của nàng, nửa ống tay áo đã ướt. Bạch Ngọc Đường giận tái mặt, không nói gì, cầm chủy thủ cắt ống tay áo nàng, bắt đầu xử lý miệng vết thương. Hiểu Vân liếc mắt nhìn cánh tay trái của mình, hít một ngụm khí lạnh, chỉ thấy bên trên có một vết thương dài hơn một tấc, da thịt bong tróc, không ngừng có máu

tươi chảy ra, nhìn thật ghê người. Hiểu Vân quay đầu không nhìn vết thương kia nữa, nói với Bạch Ngọc Đường: “Ngũ ca, huynh nói người đó có lai lịch thế nào, công phu lợi hại như vậy.”

Bạch Ngọc Đường không ngẩng đầu, chỉ chăm chú rắc thuốc lên miệng vết thương, rồi cầm vải sạch băng bó lại, lúc này mới nói chuyện: “Mặc kệ hãn lai lịch thế nào, ngày sau ta tất sẽ đòi lại cho ngươi một đao này.”

Hiểu Vân tất nhiên hiểu được tâm tư của hãn, trong lòng cũng rất cảm kích. Có điều... “Ngũ ca chớ tự trách, chỉ trách ta không bằng người, lại không can thận, nên mới bị thương, không liên quan tới Ngũ ca.”

Bạch Ngọc Đường đối với câu “không liên quan tới Ngũ ca” rất cảm tức, nhìn nàng thật sâu một cái, rồi phát tay áo đứng dậy định bỏ đi. Hiểu Vân thấy hãn có chút tức giận, vội đứng dậy giữ chặt tay áo hãn. “Ngũ ca!”

Bạch Ngọc Đường đứng lại ở cửa, nhưng vẫn không quay đầu. Hiểu Vân thở dài, tính tình Bạch Ngọc Đường thật bướng bỉnh. “Ngũ ca chớ tức giận, huynh biết ta không có ý kia. Chỉ là không hy vọng Ngũ ca vì chuyện này mà tự trách thôi! Nếu không, ta cảm thấy rất khó chịu.”

Bạch Ngọc Đường tất nhiên biết nàng không có ý kia, nhưng mà trong lòng tự trách, trách mình vì sao rõ ràng ở ngay bên cạnh, lại không thể bảo vệ nàng chu toàn, hãn đây là tức giận với chính mình, nhưng hiện tại hãn ngay cả giận mình cũng không được sao? Bạch Ngọc Đường quay người vỗ bả vai nàng. “Không sao, ngươi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì, ngày mai nói tiếp.”

“Được.” Hiểu Vân gật đầu, Bạch Ngọc Đường lúc này mới xoay người rời khỏi.

Bạch Ngọc Đường đi rồi, Hiểu Vân rửa mặt rồi nằm xuống giường. Tuy rằng đắp thuốc xong, hiệu quả giảm đau cũng rõ ràng, nhưng vết thương trên cánh tay trái vẫn hơi đau. Nhớ tới một đao kia, Hiểu Vân bây giờ vẫn còn có chút sợ hãi. Đao của người kia, vừa nhanh vừa độc, nếu không phải Bạch Ngọc Đường lấy đá đánh trật đao phong của hãn, cánh tay này của nàng, chỉ sợ đã bị phế.

Lúc trước, nàng cùng Bạch Ngọc Đường nhân lúc trời tối, đến dò xét phủ đệ của ông chủ tiền trang Tứ Hải Lý Khôn. Bởi bọn họ đều cảm thấy, Lý Khôn người này rất đáng ngờ. Theo lý, cho dù hãn có tiền, cũng không thể lớn hơn quan, nhưng trong yên hội tấy trần đêm đó có thể thấy, Trình Nguyên ở trước mặt hãn kiêng kỵ ba phần. Nhưng mà không nghĩ tới là, trong phủ của Lý Khôn lại ẩn giấu một cao thủ, lúc bọn họ vất vả tìm được thư phòng của Lý Khôn, đang định vào thì nhảy ra ngăn cản bọn họ, đã thương Hiểu Vân.

Tuy rằng Hiểu Vân võ công thường thường, nhưng có thể đã thương tới nàng khi có mặt Bạch Ngọc Đường, có thể thấy võ công người kia rất cao, chỉ sợ tương đương với Triển Chiêu. Lý Khôn là một thương nhân, vậy mà có cao thủ bảo vệ cho hãn, có thể thấy hãn không đơn giản. Tuy rằng, bọn họ đi chuyên này trắng tay trở về, nhưng không thể nghi ngờ, Lý Khôn rất đáng nghi.

Phú thương trong nhà tàng long ngoạn hổ, ngay cả tri châu cũng kiêng kị ba phần; tri châu trong triều có núi dựa, khiến dân chúng tức giận mà không dám nói gì; trên chợ có tiền giả lưu thông; nông dân vì bị ép vào đường cùng mà phải đi làm cướp. Nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây, Hiểu Vân không khỏi cảm khái: chuyện phiền phức ở Đãng Châu này, thật đúng là không ít. Nếu không có công việc bề bộn như vậy, Triển Chiêu cũng sẽ thoải mái hơn nhiều, hai người bọn họ cũng không cần vất vả lắm mới gặp nhau, lại rất nhanh phải tách ra.

Hôm nay gặp nhau, chẳng qua ngắn ngủi chưa tới một ngày, nhưng mỗi chi tiết trải qua, nàng đều nhớ rõ ràng. Nghi hoặc của Triển Chiêu lúc mới gặp nàng, khiếp sợ của hắn khi nghe thấy giọng nói của nàng, chờ mong khi mình từng chút từng chút cởi bỏ hóa trang, còn có niềm vui sướng khi cuối cùng xác nhận đúng là nàng đã trở về. Hắn cẩn thận ôm nàng, giọng nói ôn nhu của hắn khi nói chuyện, đôi mắt thâm tình của hắn khi nhìn nàng, nỗi bất an của hắn, còn có đôi môi nóng rực khiến người ta đau lòng.

Ngón tay, nhẹ nhàng xoa đôi môi của mình, giống như cảm giác được độ ấm của hắn, sức lực của hắn. Nàng biết, nỗi khổ của hắn ba năm qua, nàng biết ba năm qua, hắn cùng nàng đều không lúc nào không nhớ nhưng đối phương, còn có bất đắc dĩ cùng mong đợi xa vời của hắn, nàng đều biết. Cũng may, cuối cùng đã gặp lại. Triển Chiêu, chúng ta gặp lại, sau này, ta sẽ không dễ dàng rời khỏi huynh, sẽ không để huynh cô độc một mình, chịu đựng nỗi khổ chờ đợi không có hy vọng nữa.

Nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên là ánh mắt Triển Chiêu nhìn nàng không lay chuyển, là nụ cười dành cho nàng. Dịu dàng như vậy, thâm tình như vậy, thỏa mãn như vậy... Hiểu Vân nhin không được nhếch khóe miệng nở nụ cười, Triển đại ca, gặp lại huynh thật tốt.

Chương 115

Tiến Triển Chậm Rãi

Sáng sớm hôm sau, Bạch Ngọc Đường đã ra cửa đi đến tiền trang Tứ Hải, Đinh Nguyệt Hoa là người hầu, tất nhiên cũng đi. Hiểu Vân vì bị thương, ở lại quan xá không ra ngoài. Đường Thực tạm thời cũng không có việc gì làm, ở nhà chờ đợi, đợi cho tới lúc trời tối mới thấy bọn họ trở về. Mà bọn họ, một chuyện này không tệ, thuận lợi mang về mấy thứ, chính là sổ sách của tiền trang Tứ Hải.

Hôm nay, Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Nguyệt Hoa tới tiền trang Tứ Hải, cùng thủ hạ của Lý Khôn, tức chương quây Diêu Tán gặp mặt, cố lý lộ ra ý định hợp tác cùng Lý Khôn của bọn họ, để Diêu Tán nghĩ bọn họ nhận ủy thác của Đường Thực, tiếp cận tiền trang để thu lợi. Sau khi bọn họ trình bày mục đích,

Điều Tán liền dẫn bọn họ đi gặp Lý Khôn. Bạch Ngọc Đường ở trước mặt Lý Khôn, không hề cố kỵ nói thẳng ý định hợp tác, Lý Khôn vô cùng vui vẻ đồng ý.

Bọn họ lấy tiền thắng được ban đầu ở sòng bạc Ngân Câu làm vốn, gửi vào tiền trang Tứ Hải, mỗi tháng có thể lĩnh tiền lợi tức. Trên thế giới này có nghề nào tạo ra lợi nhuận cao như vậy, mỗi tháng được tới 10% lợi tức? Gửi tiền ở đây một năm, sẽ nhận được gấp đôi, đây căn bản chính là hối lộ. Mà những chuyện này, đều ghi rất rõ ràng trên sổ sách của tiền trang.

Trong tay chương quỹ của ngân hàng Tứ Hải có hai bản sổ sách, một quyển là minh trưởng⁽¹⁾, bản khác là ám trưởng⁽²⁾. Bạch Ngọc Đường tận mắt nhìn Điều Tán ghi lại dòng tiền ra vào lên minh trưởng, cùng với lợi tức theo lẽ bình thường, đây là để cho quan phủ xem. Còn trong bản ám trưởng, ghi lại rõ ràng lợi tức của bọn họ từng tháng.

Nhìn thấy tình huống này, Bạch Ngọc Đường nảy ra một kế: nếu Trình Nguyên cùng Lý Khôn thật sự là quan thương cầu kết, như vậy, “tiền lãi” của Trình Nguyên cũng có thể được ghi lại trong ám trưởng. Như vậy, ám trưởng sẽ trở thành bằng chứng quan trọng kết tội Trình Nguyên làm quan bất chính, ăn hối lộ. Vì thế, sau khi hấn thỏa thuận xong mọi chuyện, liền mời Điều Tán uống rượu, chúc say hấn rồi lén vào tiền trang Tứ Hải, trộm hai bản sổ sách đó ra. Lúc trở lại quan xá đã là cuối giờ Tuất.

Nhìn hai bản sổ sách, lo lắng cả ngày của Đường Thực biến mất, tinh thần phấn chấn, không ngừng cảm tạ Bạch Ngọc Đường cùng Đinh Nguyệt Hoa: “Bạch đại nhân, Đinh cô nương, thật sự là vất vả cho hai người. Có hai bản sổ sách này, chúng ta lo gì không tra được bằng chứng Trình Nguyên ăn hối lộ.” Nói xong, vội vàng vào thư phòng xem xét sổ sách.

Bộ dáng hấp tấp của Đường Thực, khiến người ta vừa buồn cười vừa vui mừng. Có vị thông phán vì công vụ mà làm việc không kể đêm ngày, dân chúng Đãng Châu thật có phúc. Nhưng mà, đáng tiếc, sự tình không thuận lợi như bọn họ mong muốn.

Sáng sớm hôm sau, Hiểu Vân vừa mới rời giường, Đường Phúc đã tới tìm nàng, nói là Đường Thực hôn mê trong thư phòng, gọi thế nào cũng không tỉnh lại, không biết có chuyện gì xảy ra. Hiểu Vân vội vàng chạy tới xem, quả nhiên thấy Đường Thực gục xuống bàn không nhúc nhích, dưới khuỷu tay còn đang mở ra một trang giấy ghi khoản mục.

“Đường đại nhân!” Hiểu Vân vội chạy tới nâng hấn dậy, tay phải đặt lên cổ tay hấn.

Đường Phúc thấy Hiểu Vân càng lúc mày càng nhíu chặt, trái tim nhảy lên, nóng ruột không ngừng xoa tay: “Đinh cô nương, thiếu gia nhà tôi...”

“Đường Thực hấn trúng độc.” Hiểu Vân buông cổ tay Đường Thực, vẻ mặt ngưng trọng nhìn cuốn sổ đang mở ra trên bàn, trang sổ kia vẫn còn dấu vết rõ ràng.

“Trúng độc! Sao có thể trúng độc, thiếu gia đêm qua luôn ở trong thư phòng, không tiếp xúc với người khác mà!” Lời của Hiểu Vân khiến Đường Phúc nhất thời hoảng loạn tay chân: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, Đinh cô nương, ngài phải cứu thiếu gia nhà tôi...”

Hiểu Vân vội vàng đỡ lấy Đường Phúc đang muốn quỵ xuống, “Phúc thúc, ông chớ hoảng hốt, ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu thiếu gia nhà ông. Trước tiên ông tìm người đỡ hấn nằm xuống, ta đi lấy thuốc.” Nói xong, Hiểu Vân vội vàng về phòng. Pha chế giải độc cần có thời gian, trước tiên phải áp chế độc dược khuếch tán trong cơ thể hấn trước đã. May mắn, nàng mang theo một ít thuốc cấp cứu, có thể tạm thời áp chế một thời gian.

“Đinh cô nương, thiếu gia sao còn chưa tỉnh lại?” Đường Phúc nhìn Đường Thục nằm không nhúc nhích trên giường, lo lắng đỏ mắt. Thuốc đã uống hai lần, châm cũng đã hạ, sao chẳng thấy gì khởi sắc?

“Phúc thúc, ông đừng gấp, giải độc cần có quá trình, Đường Thục không thể tỉnh lại nhanh như vậy. Có điều ta cam đoan, hấn sẽ không sao hết.” Hiểu Vân đem ngân châm cất vào trong bao bố.

Đường Phúc nhìn Đường Thục, lại nhìn Hiểu Vân, vừa do dự vừa bất an. Không phải không tin nàng, nhưng ông ta rất lo lắng. Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng này của ông ta, liền bước lên vỗ vỗ vai an ủi: “Phúc thúc, ông yên tâm, nha đầu đã cam đoan, Đường đại nhân tất nhiên sẽ vô sự.”

Đường Phúc nhìn Bạch Ngọc Đường, há miệng thở dốc, một hồi lâu mới phun ra một câu: “Lão nô tin tưởng Đinh cô nương sẽ chữa khỏi cho thiếu gia.” Dứt lời, xoay người nhìn Đường Thục không chuyển mắt. Hiểu Vân không tiếng động thở dài, lắc đầu, cùng Bạch Ngọc Đường ra khỏi phòng, để lại chủ tớ hai người bọn họ.

Hai người im lặng đi một lát, cách phòng Đường Thục rất xa mới nói chuyện: “Lý Khôn, quả thật là một nhân vật lợi hại. Không ngờ, chúng ta ngược lại bị tính kế.”

“Đúng vậy.” Bạch Ngọc Đường nhíu mày, “Hấn vậy mà tính đến chuyện chúng ta sẽ xuống tay với sổ sách, liền làm giả sổ, hạ độc, sau đó cố ý để chúng ta trộm đi. Xem ra hấn đối với hành tung của chúng ta nắm rõ như lòng bàn tay.”

Hiểu Vân gật đầu: “Hấn lợi hại hơn nhiều so với chúng ta tưởng tượng, có thể, ngay cả thân phận của huynh hấn cũng đã biết.”

Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường lại nhíu mày: “Chúng ta ở ngoài sáng, địch trong tối, như vậy càng thêm bị động.”

“Đúng vậy.” Hiểu Vân một tay chống eo, một tay chống má, vẻ mặt ngưng trọng. Độc mà Đường Thục trúng, chẳng lẽ là cái đó? Lý Khôn sao có thể có loại độc này!?

“Suy nghĩ gì vậy?” Bạch Ngọc Đường thấy Hiểu Vân nhíu mày trầm tư, hồi lâu không nói lời nào, cũng không biết đang nghĩ cái gì, liền mở miệng hỏi. Hiểu Vân nghiêng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường, lắc lắc đầu rồi nói: “Đúng rồi, Nguyệt Hoa cô nương đâu?”

Bởi vì Hiểu Vân cùng họ với Đinh Nguyệt Hoa, gọi Đinh Nguyệt Hoa là Đinh cô nương, luôn có cảm giác giống như gọi mình, vì thế nàng vẫn luôn gọi là Nguyệt Hoa cô nương. Tính cách của Đinh Nguyệt Hoa hoàn toàn không như nàng tưởng tượng, là một nữ nhân dịu dàng hiền thực, tinh nhuộc. Cái tính hoạt bát hiếu động kia, căn bản giống một “dã nha đầu”, gần như không có lúc nào yên tĩnh được. Chỉ cần có mặt nàng, thế giới này không thể yên lặng nữa, mà mấy ngày qua, nàng đã quen với giọng nói riu rít của nàng ấy ở bên. Lúc trước vội vàng điều trị cho Đường Thực, không chú ý, tới bây giờ mới phát giác, bên tai giống như thiếu cái gì vậy, thì ra là Đinh Nguyệt Hoa không xuất hiện.

Bạch Ngọc Đường giống như đối với ba chữ Đinh Nguyệt Hoa này rất đau đầu, nhắc tới tên nàng, hần liền nhíu mày thở dài: “Mới vừa rồi nàng biết Lý Khôn lợi dụng sổ sách giả để hạ độc Đường Thực, ồn ào muốn đi tìm bọn chúng tính sổ, ta đã điễm huyết mê của nàng.”

Trực tiếp điễm huyết, thật đúng là thủ đoạn bạo lực. Hiểu Vân cười lắc đầu nghĩ: hai người này đúng là oan gia.

Đúng vào lúc này, xa xa truyền đến tiếng thanh đồng, âm thanh trang nghiêm, từ xa vọng tới, hướng về phía này. Tim Hiểu Vân mãnh liệt nhảy lên, giấu không được vui sướng trên mặt, cười khanh khách nhìn Bạch Ngọc Đường nói: “Bọn họ tới rồi!” Dứt lời xoay người đi ra ngoài.

Bạch Ngọc Đường vốn định ngăn cản, định nói lấy “thân phận” bọn họ, không tiện trực tiếp gặp Bao đại nhân. Có điều sau đó lại nghĩ, dù sao Lý Khôn đã biết bọn họ đang âm thầm điều tra hần, vậy tất đã biết thân phận bọn họ là giả. Hơn nữa, nếu Bao đại nhân tới, bọn họ hẳn là có thể quang minh chính đại mà tra án, càng không cần che giấu thân phận nữa.

Nhìn dáng chạy như chim sổ lồng của Hiểu Vân, Bạch Ngọc Đường lắc đầu, có chút cảm khái, hâm mộ. Nhìn một hồi mới xoay người đi vào trong. Vẫn nên đánh thức Nguyệt Hoa muội tử dậy đã. Nghĩ tới bộ dáng tức giận của Đinh Nguyệt Hoa sau khi tỉnh lại, Bạch Ngọc Đường không khỏi cảm thấy trán râm râm đau nhức. Nha đầu kia thật đúng là “Thiên địch” của hần.

Hiểu Vân ra khỏi quan xá, đội ngũ của Bao đại nhân đã tới đường lớn trước cửa. Hiểu Vân nhanh chóng tìm được bóng áo đỏ của Triển Chiêu bên trong, đang đi trước quan kiệu của Bao đại nhân. Mà Triển Chiêu cũng rất nhanh nhìn thấy nàng, khẽ gật đầu rồi đem ánh mắt rời khỏi người nàng, quan sát dân chúng vây quanh trên đường. Mà Hiểu Vân sau khi nhìn Công Tôn Sách, ánh mắt của nàng không hề rời khỏi người hần.

Ngọc thạch trên mũ ô sa, hai dải mũ hồng, quan phục đỏ lửa, sóng lớn ba đào, thân thẳng như tùng, diện mạo hiên ngang. Một thân áo đỏ, thoát nhìn càng thêm oai hùng. Sao lại có người vừa hợp với màu lam, lại hợp với cả màu đỏ chứ? Hai màu sắc này, ở trên người hấn, đều như vì hấn mà sinh ra.

Hấn mặc áo lam, trầm ôn nội liễm, yên tĩnh sâu xa, giống như biển lớn, có thể dung nạp trăm dòng suối nhỏ.

Hấn mặc áo đỏ, nóng bỏng cương liệt, kiên định cố chấp, giống như mặt trời đỏ rực, chiếu sáng thế gian.

Nhưng mà, cho dù hấn là ai, đều một thân chính khí, cứng cỏi kiêu ngạo. Vì muôn dân trăm họ, vì trăm vạn dân chúng, không sợ gió tanh mưa máu, vượt mọi chông gai, che chở Bao đại nhân, một đường tiến bước.

Đây là Triển Chiêu, là Triển Chiêu của Bao đại nhân, cũng là Triển Chiêu của người trong thiên hạ. Mà nàng vô cùng may mắn, có thể chiếm được một vị trí trong lòng hấn, một vị trí vô cùng đặc biệt. Nàng sao có thể từ bỏ hấn được? Cho dù là trường sinh bất tử, trẻ mãi không già, nàng cũng không đổi.

Ghi chú:

1. Minh trưởng: sổ sách công khai các khoản mục thu chi.
2. Âm trưởng: sổ sách bí mật ghi chép các khoản mục không thể công khai.